

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Μαΐου 1901

Ἔτος 23ον.—Ἀριθ. 18

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια).

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑ

— Καὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἐπιφοβοί, ἐβεβαίωσεν ὁ κ. Μιγκέλ. Τὰ περισσότερα τῶν πλοιαρίων, τὰ ὅποια συνηγήσαμεν, ἀνήκουν εἰς αὐτούς, καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα πάρα πολὺ προσεκτικοί, ὅσον διερχόμεθα αὐτὰ τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια οἱ λησταὶ αὐτοί, οἱ διαπράττοντες πᾶν ἔγκλημα, εἶνε πολυάριθμοι.

Ἡ σύστασις αὕτη ἦτο πολὺ δικαιολογημένη ἀπὸ τὰ ἐσχάτως τελεσθέντα κακούργηματα, θύματα τῶν ὁποίων ἔπεσαν μερικοὶ ἄνθρωποι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου. Ἐλέγετο ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Βενεζουέλας ἐσκόπευε νὰ διοργανώσῃ ἐκστρατείας διὰ νὰ καταστρέψῃ τὰς συμμορίας τοῦ Ἄνω Ὁρενόκου. Ἐκδιωχθέντες ἐκ τῆς Κολομβίας, οἱ Κουίβαι θὰ ἐξεδιώκοντο καὶ ἐκ τῆς Βενεζουέλας, καὶ ἂν δὲν ἐξωλοθεύοντο μέχρις ενός, τότε θὰ κατέφευγον εἰς τὴν Βραζιλίαν. Ἐν τῷ μεταξῷ, οἱ ταξιδιώται τοῦ Ὁρενόκου διέτρεχον μεγίστους κινδύνους, ἀπὸ τοῦ προπάντων οἱ κακούργοι εἶχον ὡς ἀρχηγὸν ἓνα δραπέτην τῶν φυλακῶν τῆς Καυέννης. Διὰ τοῦτο οἱ ἐπιβάται τῶν τριῶν πλοιαρίων ἔπρεπε τώρα νὰ ἔχουν τὰ μάτια τῶν τέσσερα.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἴμεθα ἀρκετοί, ἂν λογαριάσωμεν καὶ τοὺς ναύτας, οἱ ὅποιοι μᾶς εἶνε ἀφωσιωμένοι, ἐδήλωσεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ· ἔχομεν ὅπλα, ἔχομεν πολεμοφόδια... Ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἀπόψε θὰ ἡμπορέσῃς νὰ κοιμηθῇς ἡσυχος εἰς τὸ ὑπόστεγόν σας. Θὰ ἐπαγρυπνήσωμεν ἡμεῖς...

— Αὐτό, μοῦ φαίνεται, εἶνε δουλειὰ δική μου! παρετήρησε ἡρώς ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ ὅλων μας, γενναῖέ μου λοχία, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ· τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴ στερηθῇ τὸν ὕπνον του ὁ ἀνεψιός σας, ποῦ εἶνε τόσον νέος...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ἑλλῶκ, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος μειδιδῶν· νομίζω ὅμως ὅτι καλλίτερον εἶνε νὰ φυλάξωμεν ὅλοι μας, καθένας μὲ τὴν σειράν του.

— Ναί, ναί, καθένας μὲ τὴν σειράν του! ἐπεδοκίμασεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Ἀπὸ μέσα του ὅμως ἐσκέφθη, ἂν ὁ Παῦ-

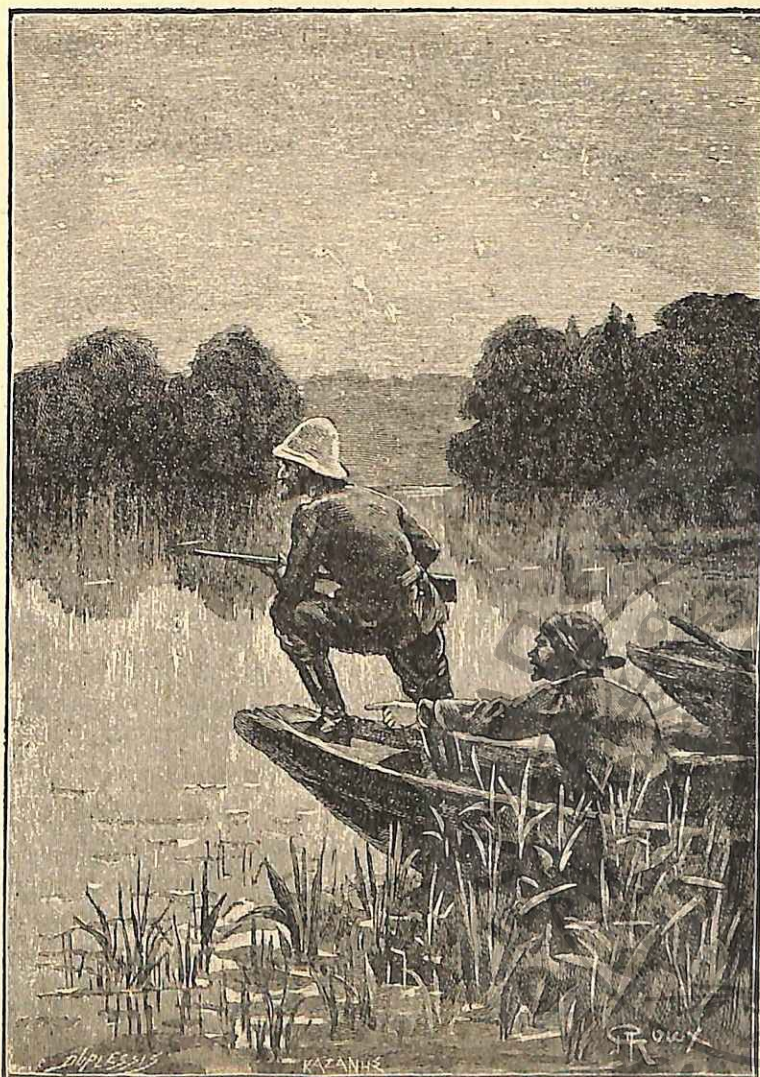
λος ἐκοιμᾶτο τὴν ὥραν ποῦ θὰ ἤρχετο ἡ σειρά του, νὰ μὴ τον ἐξυπνήσῃ καθόλου καὶ ἂντ' ἐκείνου νὰ γρυπνήσῃ αὐτός.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἡ φυλακὴ ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἀνετέθη εἰς τοὺς δύο Γάλλους. Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ συνάδελφοί του θὰ ἡγρύπουν ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης μέχρι τῆς δευτέρας πρωΐνης. Κατόπιν ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος θὰ τοὺς διεδέχοντο μέχρι τῆς αὐγῆς.

Οἱ ἐπιβάται λοιπὸν τῆς Γαλλικῆς ἐττας καὶ τῆς Μαρσιάλης ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ὑπόστεγα διὰ νὰ κοιμηθῶν. Τὸ ἴδιον εἶχον κάμῃ καὶ οἱ ναῦται, κατάκοποι ἐκ τῶν τελευταίων χειρισμῶν. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοιαρίου τῶν. Ἐκεῖθεν ἠδύναντο νὰ ἐπιβλέπουν τὸν ποταμὸν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ στόμιον τοῦ Μετά. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς δὲν εἶχον νὰ φοβηθῶν τίποτε, διότι παρὰ τὴν ὄχθην ὑπῆρχεν ἕλος ἀδιάβατον.

Οἱ δύο φίλοι, καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων, συνωμίλουν περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων. Ὁ εἰς ἐκάπνιζε σιγάρα, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀφθονα· ὁ δὲ ἄλλος ἐρρόφα τὴν πίπαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τόσον πιστός, ὅσον καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης εἰς τὴν ιδιάν του.

Οἱ ἀστέρες ἐσελάγιζαν εἰς τὸν οὐρανόν, καθαρὸν ἀπὸ κάθε ὑγρασίας, ἀπηλλαγμένον ἀπὸ

« Μὴ πυροβολήσῃς !.. μὴ πυροβολήσῃς !.. τῷ ἔλεγε » (Σελ., 42 στήλ. 6')

εἰς κομβιοδόχας . . . Παντοῦ ἄνθη, ἄνθη λαμπρόχρωμα, ἄνθη δροσερά, ἄνθη εὐώδη. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὅλη ἐν μύρον ἀνοίξεως, καὶ ὁ ἀνεμος ἔφερεν ἀπὸ παν τοῦ μακρινῶς εὐωδίας. Καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθῶν ἦτο ὡς πάντοτε ὠραία καὶ φαεινὴ καὶ μετὰ τὴν εἰσπνοὴν τοῦ ἀρώματος εἰσῆλθεν ἐπιτέλους εἰς τὰ παγωμένα στήθη ἡ χαρὰ, καὶ ἀντήχησαν γέλωτες, καὶ ἀντήχησαν φωναί, καὶ ἀντήχησαν ἄσμα-τα. Καὶ ἐνόμιζες πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ ἀνεμος ἐκόπασε, καὶ ὅτι τὸ θερμόμετρον ἀνέβη, καὶ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ἐξεστάθη! Σωστή, ἀληθινὴ Πρωτομαγιά.

Δὲν ἤξεύρω ἄλλην ἑορτὴν ὠραιότεραν, εὐγενεστέραν, ποιητικώτεραν. Διότι καὶ τί ὑπάρχει ὠραιότερον, ποιητικώτερον ἀπὸ τὰ ἄνθη; «Κάθε ρόδον καὶ ποίημα ὁλόκληρον» εἶπε κάποιος ποιητής. Αὐτὸς ὁ στίχος ἀρκεῖ· δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο πρὸς ἐξύμνησιν τῶν ἀνθῶν. Ἦθελα ὅμως νὰ εὕρισκα ἄλλον ἕνα στίχον, πρὸς ἐξύμνησιν τῶν φυανθῶν. «Ὡ, εἶνε οἱ καλλιτέρι οἱ ἄνθρωποι οἱ φιλιαν-θεῖς! Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὡς μέτρον πολιτισμοῦ μᾶς πόλεως θεωρεῖται ἡ ἀγάπη τῶν κατοίκων τῆς πρὸς τὰ ἄνθη. Εὐτυχῶς, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἴμπο-ροῦν νὰ μὴ θεωροῦνται πολιτισμένοι, ἀφ' οὗ ἤρχισαν νὰ καλλιεργῶν μετὰ τὴν ἀγάπην τὰ ἄνθη. Πρὸ εἴκοσι καὶ δέκα ἀ-κόμη ἐτῶν, τὰ ἄνθη ἦσαν τόσο σπάνια εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅσον θὰ εἶνε, ὑποθέτω, καὶ εἰς τὴν Σαγγάραν. Τώρα ὑπάρχουν ἄνθη παντοῦ. Τὰ ἀνθοπωλεῖα ἐπολυπλασιά-σθησαν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν δύο-τρία πολυτελέστατα. Οἱ πλανόδιοι ἀν-θοπῶλαι, εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, περιτρέχουν τὰς κεντρι-κὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας, ἡ δὲ συν-τεχνία τῶν ἀπέκτῃς τελευταίως καὶ μέ-λη τὸσον ἀνήλικα, ὥστε οἱ παλάται τῶν τὰ καθίζουσιν ἐπάνω... εἰς τὰ τραπέζια τῶν ζαχαροπλαστείων! Καὶ ὅχι μόνον εἰς τοὺς ιδιωτικοὺς κήπους καλλιεργοῦνται τὰ ἄνθη, ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς δη-μοσίους, τὰ δὲ ἀνθοστῆλαι πάγκα, μετὰ τὰ ὠραία σχήματα καὶ χρώματα, κατήν-τησαν πλέον κοινά. Παντοῦ ἄνθη. Καὶ χάρις εἰς αὐτά, ἡ πρωτεύουσά μας ἀ-πέκτῃς καὶ ἀποκτᾷ ὅλον ἐφ' ὅσον πόλεως εὐρωπαϊκῆς, πολιτισμένης, οἱ δὲ κάτοι-κοί τῆς, οἱ ἐξερχόμενοι εἰς τοὺς περιπά-τους μετὰ κομβιοδόχας στολισμένους, — ὅχι μόνον τὴν Πρωτομαγίαν, — φαίνονται ἄν-θρωποι περισσότερον ἡμεροί, καὶ γλυκεῖς, καὶ εὐγενεῖς. . .

Νάχα πάτε τὰ ἄνθη, καὶ νὰ τα ἔχετε εἰς τὰ δωμάτιά σας καὶ νὰ τα φορῆτε, καὶ προπάντων νὰ τα καλλιεργῆτε. Ἡ ἀναστροφή μετὰ τῶν τρυφερῶν καὶ ὠραίων αὐτῶν πλασμάτων τοῦ Δημιουργοῦ, ἔχει μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος. Βελ-τιώνει, ἡμερεύει, ἐξαγνίζει, ἐξανθρωπί-

ζει. «Ὅσοι ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρί-ζουσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν κ. Χελδράϊχ, τὸν θαλερὸν πρεσβύτερον, ὁ ὅποιος διήλθεν ὅλην τὴν ζωὴν μετὰ τὰ ἄνθη, ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶνε μόνον ἐξοχος ἐπιστήμων, σο-φὸς βοτανικὸς, ἀλλὰ καὶ ἐξοχος ἄνθρω-πος, γλυκύτατος, πραότατος, εὐγενέστα-τος, ἐναρετώτατος. Ὅλοι βέβαια δὲν ἡμ-ποροῦν νὰ γίνωνται βοτανικοί, οὔτε εἶνε εὐ-κολὸν νὰ φθάσῃ κανεὶς, ἡθικῶς καὶ πνευ-ματικῶς, ἐνὰ Χελδράϊχ. Ὅλοι ὅμως εἴμ-ποροῦν νὰ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη, καὶ ἐκ τῆς ἀγάπης αὐτῆς νὰ ντύνωνται μέσα τέρψης, βελτιώσεως καὶ προόδου.

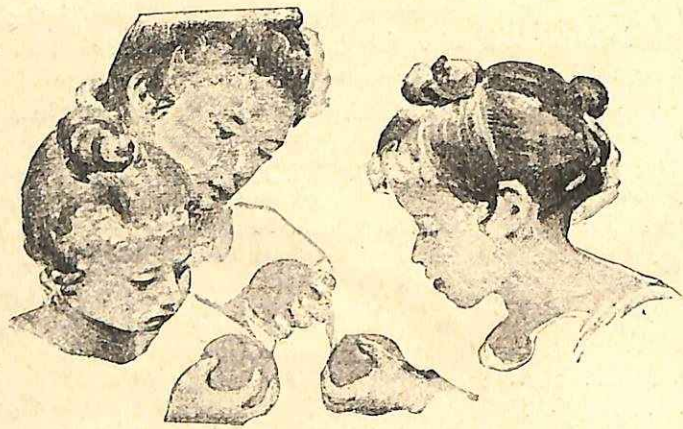
Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΑΝΔΑΡΙΝΙΑ

Ἦσαν τρεῖς μικραὶ ἀδελφαί, ἡ Λεω-νία, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Παυλίνα. Μίαν ἡ-μέραν ἡ μητέρα τῶν ὑπῆγεν εἰς τὴν πό-λιν, — διότι κατοικοῦσαν εἰς τὸ χωρίον, — καὶ ἔφερεν εἰς καθεμίαν ἀπὸ ἑν μανδα-ρίνιον.

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπαν μαν-δαρίνια. Τὸ λαμπρὸν ὀπωρικόν, μετὰ τὸν ἀφράτον κοκκινωπὸν φλοιὸν τοῦ, πλέον ζωηρὸν ἀπὸ τὸν φλοιὸν τοῦ πορτοκα-λίου, μετὰ τὴν ἰδιάζουσαν ἐκείνην εὐωδίαν τοῦ, δυνατωτέραν ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τοῦ πορτοκαλίου, τὰς κατενθουσίασε καὶ τὰς τρεῖς.

Ἐπειδὴ ἦτο ἡδὴ ἀργά, μόνον αὐριοὶν θὰ ἔμποροῦσαν νὰ μεταχειρισθῶν τὰ μανδαρίνια τῶν, καθεμία τὸ ἰδικόν τῆς ὥπως ἤθελε. Τὰ ἐφύλαξαν λοιπὸν εἰς τὸ

ἐρμαράκι τῶν, τὰ ἐκύτταξαν διὰ τελευ-ταίαν φορὰν, τὰ ἐκαληνύκτισαν, καὶ ἔ-πεσαν νὰ κοιμηθοῦν.

Ἡ Μάρθα, πολλὰκις εἰς τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ἡσθάνθη τὸν πειρασμὸν νὰ σηκωθῇ, ὅχι διὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ κόψῃ μετὰ τὸ νύκτῃς ὀλίγον φλοιὸν, ἀπὸ τὸν εὐώδη ἐκείνον φλοιὸν, ποῦ τὴν ἐτρέλλαινε! ἀλλὰ τὸ σκότος τὴν ἡμ-πόδισε νὰ το κάμῃ.

Ἡ Λεωνία τὸ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς. Μὰ εἰπῆτέ μου, σὰς παρακαλῶ, εἴμπορεῖ νὰ ἔχη κανεὶς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἑνα

μανδαρίνι, καὶ νὰ κοιμηθῇ μιὰ νύκτα ὁ-λόκληρη χωρὶς νὰ τὸ ἐνδρευσθῇ; «Ε, αὐτὸ ἔκαμε καὶ ἡ Λεωνία.

Ἡ Παυλίνα πάλιν ἐσυλλογίσθη πολ-λὴν ὥραν, πῶς ἔμποροῦσε νὰ διαθέσῃ καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ καλλίτερα, τὸ ὠ-ραῖον ὀπωρικὸν ποῦ τῆς ἐχάρισε ἡ μη-τέρα τῆς.

Τελος πάντων ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν, καὶ καθεμία ἀπὸ τὰς τρεῖς ἀ-δελφὰς διέθεσε τὸ πρᾶγμα τῆς ὥπως ἡ-θελε. Τὸ βράδυ ἡ μητέρα ταῖς εἶπεν:

— Ἐλάτε ἐδῶ, κορίτσια μου, καὶ δι-ηγηθῆτέ μου τί ἔκαμε καθεμία τὸ μανδα-ρίνι τῆς.

Καὶ τὰ Μάρθα πρώτη:

— «Ὡ, τί ὠραῖον ποῦ ἦτο, μητέρα, μὰ τί ὠραῖον ποῦ ἦτο! Ἀνέκραξε. Ζουμ-ρό, ξυνόγλυκο, νόστιμο, ὅλο μυρωδιά, οὐ, ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ πορτοκάλι... Στὸ πρόγευμα, ἔφαγα τὸ δικό μου ὀλό-κληρο. Καὶ δὲν νὰ εἶχα, καὶ τρία, θὰ τα ἔτρωγα.

Καὶ τὰ κατάνικα τῆς Μάρθας ἔλαμπαν μετὰ μόνον τὴν ἀνάμνησιν τῆς πρῶτης γλύκας· καὶ τὸ κοράσιον ἔγλυψε τὰ χεί-λη του, ὡς νὰ εἶχε μείνῃ ἐπ' αὐτῶν ἡ ὠραία γεῦσις τοῦ ὀπωρικοῦ.

Ἐπειτα ὠμίλησεν ἡ Λεωνία:

— Τὸ μανδαρίνι μοῦ ἐφάνη τόσο ὠ-ραῖον, εἶπεν, ὥστε δὲν ἤθελον νὰ το φά-γω ἀμέσως ὅλον, καὶ ἐφύλαξα τὸ μισὸ διὰ τὸ μεσημέρι. Τὸ μεσημέρι, ἡ Μάρθα ποῦ δὲν εἶχε μανδαρίνι, γιατί τὸ πρῶ-τὸ ἔφαγε ὅλον, μοῦ ἐζήτησε νὰ τῆς δώ-σω μιὰ φέτα ἀπὸ τὸ δικό μου. Εἰς ἀν-

τάλλαγμα, μοῦ ἐχάρισε ἐκείνη τὴν ὠραία ζω-γραφίσα, ποῦ τῆς ἔστει-λεν ἡ Μαρούλα τὸ Πα-σχα. Ἐγὼ ὅμως τῆς ἄφησα τὴ ζωγραφίσα καὶ τῆς ἔδωκα δύο φέτες χα-ρίσματος.

Τέλος ἡ Παυλίνα εἶ-πεν:

— Ἡ Ἀννίτσα, ἡ γειτονοπούλα μας, εἶνε ἄρρωστη. Ἐσυλλογίσθη-κα ὅτι τὸ μανδαρίνι μοῦ θὰ τῆς ἔκαμνε πολὺ μά-γάλην εὐχαρίστησι, καὶ

τῆς το ἐπῆγα. Ἡ καίμην ἡ Ἀννίτσα ἦταν ἐστὶ κρεβάτι. Δὲν ἤθελε νὰ το φά-γῃ, διὰ νὰ μὴ μοῦ το στερήσῃ καθὼς ἔλεγε. Ἐγὼ ἐπέμεινα, ἐκείνη ἐξακολού-θησεν νὰ νύνηται! ἔβλεπα ὅμως εἰς τὰ μά-τια τῆς πόσον τῆς ἄρρεσε τὸ ὠραῖον μαν-δαρίνι. . . Τότε τὸ ἄφησα ἐπάνω κρεβάτι καὶ ἔφυγα ἀμέσως, διὰ νὰ μὴ τῆς δώσω καιρὸ νὰ νύνηθῇ καὶ πάλι.

Ἀφ' οὗ αἱ τρεῖς μικραὶ ἀδελφαί ἐπὶ λείωσαν οὕτω τὴν διήγησιν τῶν, καὶ εἰς καθεμία πῶς μετεχειρίσθη τὸ μανδαρί-νι τῆς, — τὸν λόγον ἔλαβεν ἡ μητέρα:

— Ἡ Μάρθα, εἶπεν, ἤκουσε μόνον τὴν ἰδίαν τῆς εὐχαρίστησιν. Κανένας ἔ-παινος δὲν τῆς ὀφείλεται. Μάλιστα πρέπει νὰ τὴν μαλώσω, διότι, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ μερικὸν τῆς, ἐζήτησεν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μερικὸν τῆς ἀδελφῆς τῆς. Εἶνε λαιμαργία, τὴν ὁποίαν, ὅλ' ἐδικαιολογεῖ ἡ μικρὰ ἡλικία τῆς Μάρθας, ἀν ἔμπο-ροῦσε τίποτε νὰ δικαιολογήσῃ παρόμοιον ἐλάττωμα.

«Ἡ Λεωνία ἐφάνη οἰκονόμος, ὅταν ἐ-φύλαξε τὸ μισὸ μανδαρίνι τῆς δι' ἀργό-τερα. Ἐδειξε μάλιστα καὶ καλὴν ἡμέραν, ὅταν ἔδωκεν εἰς τὴν Μάρθαν δύο φέτες ἀπὸ τὸ μισὸ τῆς, καὶ ἀκόμη ἐφάνη ἀφι-λοκερδῆς, διότι δὲν ἐδέχθη τὴν ζωγραφί-σαν, ποῦ τῆς ἐχάρισε ὡς ἀντάλλαγμα.

«Ἐπαίνω πολὺ τὴν οἰκονομίαν τῆς, τὴν καλὴν ἡμέραν τῆς, τὴν ἀφιλοκερδείαν τῆς. Ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον ἐπαίνω τὴν διαγωγήν τῆς Παυλίνης, ἡ ὁποία ἐστερήθη τὸ μανδαρίνι τῆς, διὰ νὰ το προσφέρῃ εἰς τὴν ἄρρωστην γειτονοπού-λαν.

«Ἀπὸ τὰς καλὰς πράξεις, τὰς ὁποίας οἱ Ἀγγελοὶ ἐγγράφουσιν εἰς τὸ οὐράνιον βιβλίον, διὰ νὰ νταμειφθῶν μίαν ἡμέραν, ἡ καλλιτέρα εἶνε, παιδιὰ μου, ὅταν λη-σμονῇ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ, διὰ νὰ βο-ηθῇ τοὺς ἄλλους.»

(J.—H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

ΚΑΙΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑΙ.

— Ὁ καίμηνος ὁ πατέρας! Νὰ μή τον θυμῶμαι διόλου, μὰ διόλου! . . . Σεῖς, θεῖς Ἀρχη, εἰσθε ἡ πρώτη μου ἀγάπη, καὶ καμμιά μακρινὴ ἀνάμνησις δὲν ἔρχεται εἰς τὸ πνεῦμά μου νὰ με τα-ράξῃ, ὅπως αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὴν Ἑλ-λην. Ἀλλὰ ἡ Ἑλληνας δὲν ἔχει κα-νένα! Ἐγὼ, γὰρ ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τέτοιες σκέψεις! μοῦ φαί-νεται ὅτι θὰ ἦτο ἀχαριστία ἐκ μέρους μου καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη ποῦ δὲν μου ἔρχονται ποτέ.

— Εὐερεῖς, Ρόζα, ἐγὼ θὰ ἔχω θεσιν πατρός διὰ τὴν Ἑλλην.

— Ὅχι! εἶπε τὸ κοράσιον ζωηρῶς. Μοῦ ἀνέχετε, καὶ ἀνέχετε μόνον εἰς ἐ-μέ. «Ὡ, θεῖς Ἀρχη, τί εὐτυχία ποῦ εἴ-χατε μόνον ἕνα ἀδελφόν. Δὲν θὰ ἡμ-ποροῦσα νὰ σας μοιρασθῶ μετὰ ἄλλους ἀνεψίους ἢ ἀνεψιάς. Θὰ μ' ἔκαμνε δυσ-τυχὴ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τοὺς ἀγαποῦσατε ὅσον καὶ ἐμέ.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ με διαφιλονεικῇ-σῃς τῆς Ἑλλης, μικρὰ πλεονέκτρια;

— Καθόλου δὲν διαφιλονεικῶ τῆς Μίς Βώρκε! Ἡ εὐτυχία τῆς, ἡ ζωὴ τῆς ἐλόκληρος, ἐστηρίζεται εἰς τὸν τίτλον ἀπὸ σᾶς. Ἀλλὰ σεῖς δι' ἐμὲ εἰσθε κάτι,

ποῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνετε διὰ κα-νένα ἄλλον. ὅποιονδήποτε, καὶ αὐτὸ μετὰ κάμνει ὑπερήφανη. Προτιμῶ νὰ εἶμαι ἡ ἀνεψία τοῦ κυρίου Βώρκε, παρὰ νὰ εἶμαι αὐτὴ ἡ βασίλισσα!

Τότε τραβῶν ἐλαφρῶς τὸ αὐτάκι τῆς καὶ μειδιῶν:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε τουλάχιστον νὰ εἶμαι κηδεμὼν τῆς Ἑλλης, δεσποινίς; ἡρώτησεν ὁ κ. Βώρκε.

— Ὡ, ναί, καὶ θὰ εἶμαι μάλιστα πολὺ εὐτυχῆς, διότι, εἰλικρινῶς σὰς λέ-γω, θεῖς μου, ὅτι τὴν λυποῦμαι μετὰ τὴν καρδίαν μου. «Ὡ, πρέπει νὰ εἶνε πολ-λὸ φοβερὸν πρᾶγ-μα, νὰ μὴν ἤξεύ-ρη κανεὶς ποῖος εἶνε!

— Νομίζω ὅ-μως ὅτι ἡ Ἑλλη-τὸ ἤξευρε ἀρκε-τά. Μετέτοιαν θέλησιν, μετέ-τοιαν εὐφύαν, ἀ-δύνατον νὰ μὴν ἀναδειχθῇ, νὰ μὴν ἀποκτήσῃ ὄνομα.

— Βεβαίως, εἶνε ἡ Ἑλλη-Στεφάνου καὶ θὰ προοδεύσῃ, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ γνωστὴ. Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν θὰ μου ἔφθανε. Νὰ μὴν ἤξεύρω τίνας εἶμαι, ποία εἶμαι; . . . Νὰ συλλογίζωμαι, ὅ-ταν αἱ φίλαι μου ἔρχονται νὰ μ' ἐπισκεφθῶν, ὅτι εἴμπορεῖ νὰ λέ-γουν ἀπὸ μέσα τῶν: «Ἡ καίμην-νὴ Ρόζα! Αὐτὴ δὲν εἶνε σὰν καὶ μᾶς! Κανεὶς δὲν ἤξευρε ἀπὸ ποῦ

«Μοῦ ἐπιτρέπετε τουλάχιστον νὰ εἶμαι κηδεμὼν τῆς Ἑλλης, δεσποινίς; ἡ γνώμων καὶ ἀφωσιωμένη, νὰ συνειθίσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀλη-θὴς οἰκοδεσποινίς τοῦ μεγάρου Βώρκε.

Ἡ Ἑλλη ἐπανήλθε κατὰ τὰς ἐπομέ-νας διακοπὰς. Τώρα ἦτο παρὰ ποτε ἀ-ποφασισμένη, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς, καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς γεμάτην ἀπὸ νέας σχέδια, τὰ ὁποῖα μετὰ μεγίστης ἐκπλή-ξεως ἤκουσεν ἡ Ρόζα.

— Διατί μόνον οἱ ἄνδρες νὰ ἐργάζων-ται, καὶ αἱ γυναῖκες ὅχι; τῇ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Ἑλλη. Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν, ὅπως ἐκείνοι, μυαλὸ καὶ χεῖρα; Διατί μᾶς τα ἔδωκεν ὁ Θεός;

— Τὸ μυαλὸ μου χρησιμεύει διὰ νὰ συνομιλῶ μετὰ τὸν θεῖον Ἀρχηγὸν, ὅταν ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα, διὰ νὰ μαυρῶναι ὅ,τι εἰμπορεῖ νὰ του κάμῃ τὴν συντροφίαν μου εὐχάριστον, ὅ,τι εἰμπορεῖ νὰ με κάμῃ νὰ ἐνδιαφέρωμαι δι' ὅσα ὁ θεὸς ἀγαπᾷ· ὅσον διὰ τὰ χέρια μου, ἂν καὶ δὲν εἴναι ἀκόμη πολὺ μέγала, εἶνε ὅμως ἀρκετὰ διὰ νὰ του ράπτουν τὰ γάντια του, νὰ του χαϊδεύουν, νὰ του προσφέρουν ὅ,τι θέλῃ καὶ νὰ του παίζουν πιάνο, πού τον εὐχαριστεῖ τόσον... Ναί, χρυσᾷ μου χερσάκια, εἰσθε ἱκανὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ, καὶ εἰσθε γιὰ μένα θησαυρὸς!

Καὶ ἐφίλησεν τὰ ἄκρα τῶν ροδίων τῆς δακτύλων, κυττάζουσα πονηρῶς τὴν Ἑλλήν, ἔπειτα τὸν θεῖον Ἀρχηγόν.

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς Ἑλλῆς προσηλῶθησαν μετὰ τὴν ἰδίαν στοργὴν ἐπὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῆς ἀνεψιᾶς.

— Ναί, εἶπε, τὸ ἔργον σου εἶνε γλυκύ, καὶ ἔχεις εὐρὺ στάδιον διὰ νὰ πασχοῦλῃς τερπνῶς τὸ μυαλὸ σου καὶ τὰ χέρια σου. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ἐκίνησεν τὴν κεφαλὴν, ὡς διὰ νὰ ποδιῶξῃ δυσάρεστον σκέψιν· ἔπειτα ἐξηκολούθησε φαιδρῶς:

— Ἐγὼ θὰ χρησιμοποίησω ἀλλοιωτικά τὸ μυαλὸ μου καὶ τὰ χέρια μου. Πρέπει, καθὼς ἡξεύρετε, νὰ κερδίζω μόνον μου τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Ὁχι, ἀγαπητὴ μου, διέκοψεν αἴφνης ὁ θεὸς Ἀρχηγός.

Ἐφαίνεται τόσον βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος του, ὥστε τὰ ποιδία εἶχον συνομιλήσῃ ἐλευθέρως, ὡς νὰ μὴν εὐρίσκειτο ἐκεῖ· — συνήθειά τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Βώρκε ἐπεδοκίμαζε καὶ ἐνεθάρρυνε, μὴ ἀναμειγνύμενος εἰμὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὴν συνομιλίαν των.

(Ἐπείτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 69

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησάντων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1901.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεῖται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς Ὁρους τοὺς ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οἱ ὅποιοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θάπονενθηθῶν τὰ ὠρισμένα διὰ τοὺς μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΤΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἔδε σελ. 138.)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐν ᾗ ἡ Κλεονίκη μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐσυλλογίζετο ἀκόμη τὸ χαμένον πουγγάκι, ὅχι τόσον διὰ τὰ χρήματα ὅσον διὰ τὸ τετράφυλλον τριφύλλιν, ἡ Ἀνέττα εἰσώρμησεν αἴφνης κατακόκκινη, μετὰ ὀφθαλμοὺς λάμποντας:

— Κυρία Κλεονίκη, εἶπεν, ὁ στραβὸς σὰς ἔκλειψε... Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν. Ἐπὶ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ ἦταν καὶ σήμερον ἐστὶ συνειθισμένη του θεοῦ, γιὰ νὰ γυρεύῃ ἐλεημοσύνη. Ἦταν πραγματικῶς μετὰ τὴν κόρη σου, τὴν ἀνοικτομάτα...

Τοὺς ρώτησα μήπως ἦσαν τίποτε χάμω χθὲς τὸ πρωί, καὶ ξεύρετε τί μου ἀπεκρίθησαν; «Ἐχασες τίποτα ἐσύ;» μετὰ ῥώτησεν ὁ στραβός. Ἐκατάλαβα ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ὅτι εἶχαν σκοπὸ νὰ γνῶναι τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἔφυγα χωρὶς νὰ πῶ λέξι. Τώρα, κυρία Κλεονίκη, μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ παρακαλέσῃς τὸν πατέρα σου νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν.

— Γιατί νὰ παρακαλέσῃς; Ἀνέττα; ποῖός σου εἶπε;...

Ἡ δεσποινὶς Ρινάλδης διέκοψεν ἀποτόμως τὴν ἐπίπληξίν της, διότι κάποιος ἐκτύπησεν τὴν ὕδραν. Ἦτο ὑπέρτης τοῦ Ξενοδοχείου, ἀναγγέλλων ὅτι κάτω ἐπερίμενεν ἕνα κορίτσι «ἐξεσκούφωτο καὶ φτωχικὰ ντυμένο», καὶ ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν κυρίαν «γὰ τῆς πῆ ἕνα λόγο».

— Φέρε τὴν ἀμέσως, εἶπεν ἡ Κλεονίκη, ἐκτοξεύσασα κατὰ τῆς θαλαμηπόλου της βλέμμα μομφῆς.

Ἡ κόρη τοῦ τυφλοῦ εἰσῆλθε καὶ μετὰ βήμα δειλὸν ἐπάτησεν τὸν λευκὸν τάπητα μετὰ τὰ μεγάλα τριαντάφυλλα.

— Μετὰ συγχωρεῖτε, εἶπε πρὸς τὴν δεσποινίδα Ρινάλδην, ποῦ ἀκολούθησα τὴν ὑπηρεσίαν σας γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ κάθισθε. Ἀλλὰ ὁ πατέρας μου δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὸ... πρᾶγμα, παρὰ ἐστὶ χέρια τῆς Ἰδίας ποῦ τὸ ἔχασε...

Ἐπειδὴ χθὲς δὲν ἐπῆγαντε νὰ ρωτήσῃτε τὴν Ἑκκλησίαν, ποῦ τῆς το εἶπαμεν ἀμέσως, ἐνομιζάμεν ὅτι θὰ ἔλθετε σήμερον. Δὲν ἦλθατε... ἦλθε μόνον αὐτὸς λόγος της... Τελος πάντων, πάρτε τὸ πουγγάκι σας, κυρία...

Τὸ εἶχε μέσα εἰς τὸ παλὸ τῆς σαλάκι· τὸ ἐβγάλε, τὸ παρέδωσε, καὶ χαιρετίσασα, διηρμήθη πρὸς τὴν ὕδραν, ὅταν ἡ δεσποινὶς Ρινάλδης τῆς εἶπε:

— Διατί φεύγεις τόσο γρήγορα; Στάσου, σοῦ λέγω... Πῶς ὀνομάζεσαι; Ἀπὸ τί ἐτυφλώθῃ ὁ πατέρας σου;

Ὀνομάζετο Μαρία Ρούμπα. Ὁ πατέρας της, μαραγκὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἔκαυσε τὰ μάτια του εἰς τὴν πυρκαϊάν τοῦ μικροῦ των σπιτιοῦ, ὅταν ἐκάη καὶ ἡ μητέρα της, καὶ ὁ μικρότερός της ἀδελφός. Οἱ γείτονες ἔκαμαν τότε ἔρανον καὶ ἔβαλαν νέαν στέγην εἰς τοὺς πλινθίνους τοίχους, οἱ ὅποιοι εἶχαν μείνῃ ὄρ-

θοι. Ἀλλ' ὁ τυφλὸς Ρούμπας καὶ ἡ μικρὰ κόρη του δὲν εἶχον ἄλλον πόρον ζωῆς, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγουν εἰς τὴν ἐπαίτειαν... Τώρα ἐξοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ κόσμου... Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Μαρία ἐμάνθανε ραπτικήν, χρησιμοποιοῦσα τὸν ὀλίγον καιρὸν ποῦ της ἄφιναν ἐλεύθερον αἱ φροντίδες τοῦ σπιτιοῦ καὶ οἱ πρῶνοι σταθμοὶ ἀπέσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

— Καὶ ὁ πατέρας σου εἶνε ὁλωςδιόλου τυφλός;

— Ὀλωςδιόλου... πᾶνε τώρα ἐξῆς χρόνια. Ὅμως τὰ μάτια του δὲν τοῦ πονοῦνε περὶ ὅπως πρῶτα, καί, ἂν καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ περπατῇ μονάχος του, ἀρχίσε τώρα νὰ ξεχωρίζῃ τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι... Ἀχ, ἂν εἶχε τὸν τρόπο ὁ καίμενος; μὰ ποῦ; Αὐτὰ ποῦ μαζεύουμε καθέμερα, μόλις μᾶς φθάνουν γιὰ λίγην ψωμί. Ὅσο γι' αὐτὰ ποῦ κερδίζω ἀπὸ τὸ ράψιμο, δὲν τὰ πειράζω καθόλου· τὰ βάζω κατὰ μέρος, γιὰ νὰ γοράσω ἀργότερα μὴ ραπτομηχανὴν νὰ κάμω τὴ δουλειά μου. Ἐ, τότε πειὰ θὰ ἡμπορέσω νὰ πάγω τὸν πατέρα μου σὲ κανένα γιατρό, καὶ ἂν κατορθώσῃ ποτὲ νὰ με ἰδῇ μετὰ ματάκια του... ὦ, τί εὐτυχία!

— Πάρε, εἶπεν ἡ Κλεονίκη, θέτουσα εἰς τὴν παλάμην τῆς Μαρίας τὰ τέσσαρα ἑκατοστάρινα, τὰ ὅποια ἐπανέβηρον εἰς τὸ πουγγί· μετὰ αὐτὰ ἡμπορεῖς νὰ γοράσῃς τὴν μηχανήν σου. Πάρε τα, μὰ πάρε τα λοιπόν!

Τὸ κοράσιον ἐπιστοχώρησε, καὶ μετὰ τρέμοντα χεῖλη, εἶπεν:

— Ἀ, δὲν σας διηγῆθηκα τὰ πάθη μας γι' αὐτὸ... καὶ ὁ πατέρας μου ἐσύστησε νὰ μὴ δεχθῶ τίποτε. Μετὰ συγχωρεῖτε... πηγαίνω.

Καὶ ἔφυγε τόσον ἀποφασιστικῶς, ὥστε ἡ δεσποινὶς Ρινάλδης ἠναγκάσθη νὰ τὴν κρατήσῃ ἀπὸ τὸ χέρι. Καὶ ἀπὸ τὴν λεπτήν συζήτησιν, ἡ ὁποία ἠκολούθησεν, ἡ δεσποινὶς Ρινάλδης ἐνόησεν, ὅτι ἡ πτωχὴ κόρη ἐδίσταζε νὰ δεχθῇ τὸν μεγάλον ποσόν, προπάντων διότι δὲν ἦτο βεβαία ὅτι ἡ νεῆνις εἶχε τὴν ἄδειαν τοῦ πατρὸς της νὰ κάμῃ τὴν δωρεάν αὐτήν.

— Ἐλα λοιπόν, εἶπε τότε ἡ Κλεονίκη· θὰ ἰδῇς ὅτι καὶ ὁ μπαμπὰς θὰ το ἐπιδοκιμάσῃ, καὶ μάλιστα θὰ χαρῇ.

Καὶ ἔσυρε τὴν κόρην τοῦ τυφλοῦ εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ὁ κ. Ρινάλδης εἰργάζετο. Ἀλλὰ τὴν σιτηγὴν ἐκείνην δὲν ἦτο μόνος... Εἰς τὸ γραφεῖον του ἦσαν ὁ Ἀγγλὸς Πρόξενος, καὶ ὁ νεαρὸς ἐκείνος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ὁ Γεώργιος Καλάλης, ὁ ὁποῖος τοσάκις εἶχε χορεύσῃ τὴν Κλεονίκην εἰς τὰς ἐπερίδας τοῦ χειμῶνος. Ἠσθάνθη κάποιαν δειλίαν νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιον ξένων, ἂν καὶ φίλων καλῶν.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον καὶ ἀπότομον ἐξέδωλόν της εἰς τὸ Γραφεῖον μετὰ μίαν μικράν ἐπαί-

τιδα, τὴν ὁποῖαν ἔσυρε σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔμαθον τότε ὅλην τὴν ἱστορίαν, —τόσον ἀπὸ τὴν διήγησιν τῆς Κλεονίκης ὅσον καὶ ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Μαρίας, —καὶ συνεκινήθησαν πολὺ. Ἦτοιμάζοντο νὰ ἐκδηλώσουν τὴν συγκίνησιν των, ὅταν ὁ Γεώργιος Καλάλης ἔσπευσε νὰ εἴπῃ πρῶτος:

— Ἀλλ' αὐτὸς ὁ τυφλὸς εἰμπορεῖ νὰ θεραπευεῖται, καὶ παρακαλῶ τὴν δεσποινίδα Ρινάλδην νὰ με προσλάβῃ βοηθὸν εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν της. Πρὸ ὀλίγου ἔλεγα εἰς τὸν πατέρα σας, Δεσποινίς, ὅτι ἀπόψε περιμένω, μετὰ τὸ ἀντρόπλιον τῶν Πατρῶν, τὸν γαμβρόν μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου. Ἐρχονται διὰ νὰ λάβουν τὴν τιμὴν νὰ σας γυναικίσουν... Ὁ γαμβρός μου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὀρθολογιστής, θὰ μείνῃ ὀλίγας μόνον ἡμέρας, διότι ἡ κλινικὴ του εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν περιμένει. Ἀλλὰ θὰ ἰδῇ εὐχαρίστως τὸν τυφλὸν ἐπαίτην, καὶ ἂν θεραπευεῖται, θὰ τον θεραπεύσῃ.

Ὁ κ. Ρινάλδης ἐπῆρε σημείωσιν τῆς κατοικίας τοῦ τυφλοῦ, καὶ εἶπε πρὸς τὴν κόρην του:

— Κράτησε ὅ,τι σοῦ ἔδωκεν ἡ Κλεονίκη μου καὶ πῆγαινε νὰ ἀναγγείλῃς εἰς τὸν πατέρα σου, ὅτι αὐριοῦν θὰ τον ἰδῇ ἕνας γιατρός ποῦ θὰ τον κάμῃ καλά.

Ἡ Κλεονίκη ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς προστατευομένης της, ἀλλ' ὁ κ. Ρινάλδης τὴν ἐκράτησε καὶ εἶπε πονηρῶς πρὸς τὸν Πρόξενον:

— Πῶς σὰς φαίνεται; ἡ δεσποινὶς ἀπὸ ἐδῶ, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ στολισθῇ διὰ τὸν χορόν σας μ' ἕνα λαμπρόν περιδέ-
ραιον, τώρα θὰ σας παρουσιάσῃ μετὰ λαμπρὸν γυμνόν.

Ἡ Κλεονίκη ἐνόησεν ὅτι ὁ Πρόξενος ἠτοιμάζετο νὰ της κάμῃ φιλοφρόνημα, καὶ ἔσπευσε νὰπαντήσῃ:

— Καθόλου· θὰ κρεμάσω μετὰ χροσὴν ἀλυσσιδίτσα αὐτὸ τὸ μενταλλιόν. Ἀ, δὲν ξεύρετε πόσον εἰμαι εὐτυχὴς ποῦ το ἦδρα! Εἶνε ἐνθῆμιον τῆς μητέρας μου, φυλακτὸν ποῦ φέρει εὐτυχίαν...

— Ὡ, δεσποινίς, εἶπε τότε ὁ Γεώργιος Καλάλης μετὰ ὀφθαλμοὺς λάμποντας ἀπὸ συγκίνησιν· τὸ ἀληθινὸν φυλακτὸν σας εἶνε ἡ ἀπειρος καλὸσύνη σας, ὅπως τὸ φυλακτὸν τῶν δύο ζητιάνων, ποῦ εὐεργετήσατε, εἶνε ἡ τιμιότης των.

(Μίμησις) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Νίκος, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του τεμάχιον ψωμίου, ἔτρεχε καὶ ἐπῆδα εἰς τὸν ἥλιον.

— Γιατί κάμνεις; ἔτσι καὶ δὲν κάθισαι νὰ φῃς ἥσυχά τὸ ψωμί σου; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του.

— Για νὰ ἰδρῶσω, μαμμά, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος. Δὲν εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι μετὰ τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου μας πρέπει νὰ τρώγωμεν τὸν ἄρτον μας;...

Ἐντάλῃ ἐπὶ τῆς Ἑλπίδος Κόσμου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΛΟΣ σας Μάιος, παιδιά μου! Εἶθε ὁ βίος σας νὰ εἴναι πάντοτε ἀνθοστόλιστος, εὐτυχής, καὶ νὰ εὐοδῶξῃ ἀπὸ καλὰ ἔργα καὶ ἀπὸ καλὰ αἰσθήματα.

Ἐκαίμε πολλὸν καιρὸν νὰ μου γράψῃς, Φιλῶδοξος Ἑλληνίς! ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἔκαμα ἄλλον τόσον νὰ σου ἀπαντήσω. Τί νὰ σου κάμω! τὸ γράμμα σου ἔτυχε μέσα εἰς τὴν φασαρίαν, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ το λησμονήσω. Ἀλλὰ ποῦ νὰ μάρψῃ ἡ Κικὴ, ποῦ ἄλλο δὲν μου ἔλεγε παρὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰ γραμματόσημα ποῦ της ἔστειλες. Λοιπόν, τώρα ποῦ ἔγινε καλὰ, νὰ μου γράψῃς.

Ἔτσι λοιπόν; ἄλλα ὑπόσχονται καὶ ἄλλα κάμουν, Προμηθεῖς Ἀνάμνησις; Ἀς εἴνε ὅμως, σὲ συγχωρῶ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μου γράψῃς τώρα συχνά. Νὰ μου φιλήσῃς τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος τώρα διαβάζει μόνον τὸν «Φασουλάκη» τοῦ εὐχνοῦ διὰ γρήγορα νὰ ἡμπορέσῃ νὰ διαβάξῃ καὶ τὰ ἄλλα.

Ὁ Κικηλάδης [ΕΕ] μοῦ περιγράφει ὠραῖα τὰς σχολικὰς Ἀγῶνας τῆς πατρίδος του. Ἀποσπῶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς του τὴν ἐξῆς ἀστείαν περικοπήν: «Ἡμεῖς, οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου, εἰχμεν ζωῶς ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρωματός, ὡς τὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους τὰ γράμματα Γ. Σ. δηλαδὴ «Γυμνάσιον Σύρου». Μερικοὶ ὅμως τὸ ἐξελάμβανον ὡς «Γάδαρος Συριανός» καὶ ἐκ τούτου εἰχμεν καὶ μερικά... ἀστεία ἐπεισόδια».

Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι κατῳρῶσαν νὰ ἰδρῶσιν τὴν Σχολὴν τοῦ Συλλόγου Παιρασσοῦ, μοῦ γράφει ἡ Παριστρία [Ε]. — ὅπου διδάσκοντες: τόσα ἄπορα παιδιὰ, τὰ ὅποια ποῖος ξεύρει τί θὰ γίνοντο, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Σύλλογος αὐτός! Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς διήλθον ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς καὶ εἶδα ὅτι εἶνε πλέον τῶν 500. Φαντάσου ὅτι εἶνε ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶχον γεῦμα εἰς τὸν Βοτανικὸν Κήπον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα. Συνεμερίσθη δὲ τὴν χαρὰν τῶν καίμενων ὅταν ἐτραγώδησαν ἐν πατριωτικῶν ᾄσμα μετὰ τὸν ἐθνικισμὸν, ὥστε ἐδάκρυσα. Εὐγε, Παριστρία! εἰς εὐγενὴ αἰσθήματα.

Ἀχ, Διάπλασις μου! — μοῦ γράφει ἡ Γαρδένια τῆς Μαγνησίας [ΕΕ] — μοῦ ἔμεινε καίμω ποῦ δὲν ἔβλεπα εἰς τὸ γραφεῖόν σου, καὶ σκάζω σκάζω, ὅτι οἱ μετὰ πειράζονται καὶ μου λένουν: «Ἀκούς ἐκεῖ νὰ πᾶς 'στὰς Ἀθήνας καὶ νὰ μὴν εἶχαι καθήκον νὰ σ' ἐπισκεψῶ, ὅτι ἡ τοῦ μίαν εὐκαιρία νὰ σου ἐκπράξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου...» Ἀς εἴνε πειὰ ἔρχεσαι εἰς τὸ προσεχὲς ταξίδι. Λοιπόν, ἐπαπτήσῃς τὸ ἀνεψίμ; Ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ.

Μὴν ἀμφιβάλῃς, Μικρὰ Γαλατῖαν, ὅτι θὰ διορθωθῇ εἰς τὸ τέλος ἡ Ροζούλα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά της, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ ἀπὸ τὴν υπερηφάνειαν. Ὁ θὸς εἶπε ὅτι ὁ Θεὸς τῇ ἐπέφυλασσε μεγάλην δοκιμασίαν, ἴσα-ἴσα διὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ καὶ νὰ τὴν διορθώσῃ.

Καὶ τί νὰ σοῦ πρωτοεπαίνεσω, Λευκὸν Κρίνον [ΕΕ]; τὴν ὥραιαν σου ἐπιστολήν, ἢ τὸ κομικὸν τραγικὸν ἐλεγεῖόν ποῦ ἔκαμες εἰς τὸν ἀπώλε-
σθέντα Γάτον σου; Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅμως τὴν ἀλήθειαν; Ἐγὼ κατα ὀλίγον εἰς βίβρος τοῦ μακαρίτου, — ὁ ὁποῖος ὅμως εἰμπορεῖ νὰ μὴ εἴναι καὶ μακαρίτης. Δι' αὐτὸ εἰς τὸ τέλος λέγει:

Καὶ ἔκτοτε ἀπὸ μνηδὸς φίλτατος Πιστοῦ μου Πρὶν δὲ μετὰ παραδείσους, ἦδη πηγὴ δακρύων ἔβγινετό μοι. Εὐχόμεναι νὰ εἶδῃ ὁ καλὸς μου τὴν γαῖαν ἐλαφρὰν... καὶ ἂν ζῇ, γλυκύ [τερον τὸν βίον].

Ἡ πρὸς ἡν ἀπευθύνεται ἡ πληροφορία σου, ἀπεβίωσε δὲν τὸ ἔμαθες; Ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα.

Ζωηρὰ Φιλῶξ, διὰ νὰ φανερώσῃς τὸν ὄνομά σου εἰς ὅσους θέλῃς, χωρὶς νὰ το μάθουν ὅλοι, πρέπει νὰ το κάμῃς δι' ἰδιαιτέρως σου ἐπιστολῆς, τὴν ὁποῖαν εὐχαρίστως διαβιβάξω, ὅταν συνοδεύεται ὑπὸ 30 λέπτον γραμματόσημου. Τὸ πρᾶγμα ἐλήφθῃ [ΕΕ] διὰ τὴν τόσον ὥραιαν ἐπιστολήν.

Ὁ Γεωργίουδης Φυγῆ (Μ. Κ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου, διότι δὲν ἤξευρα πῶς τὴν ἤθελες, μετὰ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον ἢ μετὰ τὸ ὄνομά σου; Αὐτὸ πρέπει νὰ σημειώνεται.

Πολὺ μοῦ ἤρεσε, Κρῆθε, τὸ ἀφελέστατον γραμματάκι σου, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά. Φέτος ἔχομεν Φασουλάκη φῦλλον παρὰ φύλλον, καὶ ἀκόμη παραπονεμένη; Πέρσι μόνον μιά φορὰ τὸν μῆνα ἐδημοσίευσαν. Ἐπειτα, ἀρ' οὐ τελειώσῃ ὁ Φασουλάκης, ἡ Κυρία Μάρθα θὰ σας διηγῇ καὶ ἄλλην ὥραιαν ἱστορίαν. Ἀρσὲν νὰ ἰδῇς.

Ἀγαπητοὶ μου Ε. Κ. καὶ Ο. Ν. εὐχαρίστως σὰς ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον Βασιλικὰ Στέμμα· ἀλλὰ κατὰ τὸν κανονισμόν, πρέπει νὰ μου στείλετε 1 δραχμὴν.

Μιγάταυρε, εἶνε καλὰ ἡ ἀδελφή σου; Ἡ λύσις σου ἐκείνη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς ὀρθή, ἀρ' οὐ δὲν εἶνε ὀρθή. Νέος Διαγωνισμὸς ἀρχίζει, ὡς βλέπετε, ἀπὸ σήμερον περὶ τοῦ ἄλλου Διαγωνισμοῦ, δὲν ἤξεύρω ἀκόμη.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος μ' ἐπεφόρτισε νὰ ἐκφράσω τὰς ζωηροτάτας τοῦ εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους μας, ὅσοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀνεψιᾶς του.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου νέους μου φίλους: Ἀστὲρα Κεραυνόβροχον [Δ. Α.] (ἔστειλε δὲ μοῦ ἐξήτητες) Ἀνθος τῆς Περσίδος (Κ. Κ.) Νάρκισσον (Ι. Κ.) εἰς τὸ προσεχὲς ἐλπίζω νὰ δημοσιεύσω ὅσα μοῦ γράψετε· σήμερον δὲν ἔχω τόπον·) Περονόσπορον Αἰγίου (Κ. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Ζιζάνιον Γυμνασίου (Κ. Β.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ὁ Χιώτης Σουλῶτης ζητεῖ τὸ ὄνομα ἡ τὰρχικα τ

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλά-
ξουν: ἡ Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὰ τὴν Αὐ-
ραν τῆς Κερκύρας, Ἑλληνικὴν Φωτοαγγέλλαν
καὶ Ἑλληνομαθὴ Ἀμερικανόπαιδα — ἡ Μελο-
δικὴ Φωνὴ μετὰ τὴν Ἐρυθρὰν Ἀρθοδόξω (ἡ
ζήτησιν τὰρχικὰ) ἡ Φιλόμοσος Νεῆαις μετὰ τὴν
Δέαν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα (μετὰ τὰ
ὀνοματὰ των) — ἡ Ξανθὴ Γαλανομάτα μετὰ τὴν
Ροδόχορον Μηλέαν καὶ Μελαγχολικὴν Σελη-
νολάτριδα — ἡ Ἀνοιξιότικη Βραδύα μετὰ τὸ
Ἀρθορόρον Κάνιστρον, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν,
Πλησιφαγὴ Σελήνην, Ἐγγεὺ Καρδίαν καὶ
Στέφανον Δάφνης — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετὰ
τὸν Ἐναν, Χιακὸν Ὀρίζοντα, Χιαλμόν,
Προκυμαίαν Σμύρνης καὶ Ταυρομάχον — ἡ
Φωσφορίζουσα Θάλασσα μετὰ τὴν Ἑλευσιναίαν
Θεάν, Ἀρεμώνην τῶν Πατησίων, Σοφὸν
Πιτακόν, Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας καὶ Σκα-
φιδάκι — ἡ Χλωρὸς τοῦ Ζεφύρου μετὰ τὴν Περ-
θοῦσαν Καρδίαν, Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου, Ἀγ-
γελον τῆς Ἀγάπης, Ἑθνικὸν Ὑμνον καὶ
Ἀρθοῦσαν Νεότητα — ἡ Φιλόδοξος Ἑλληνίς
μετὰ τὸν Κύριον Πρόεδρον, Μερεξεδέριον Μπου-
κετάκι καὶ Τουργαλίαν — ἡ Προσφιλὴς Ἀ-
νάμνησις μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο-
κλέα — ἡ Τετραπέρατη μετὰ τοὺς Εὐδελπίδας,
Ἀρθορόρον Κάνιστρον καὶ Δικηγόρους τῆς
Νεολαίας — τὸ Ἐαρινὸν Ἀρωμα μετὰ τὴν Ποι-
μενίδα τῆς Δίφνης, Βάδεν Πάουελ, Μέγαν
Ἀλέξανδρον καὶ Μικρὸν Ἀμαζόντα (μετὰ τὸ ὀ-
νοματὰ της) — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὴν
Γιῶν, Γλυκὴ Ὀνειρον, Ἀγριοβιολέτταν καὶ
Κανκασίαν (μετὰ τὰ ὀνοματὰ των) — ἡ Χαλιμῶ
μετὰ τὴν Κατσαρομάλλον, Ἀρθοῦ Ἀρθέων (μετὰ τὸ
νοματὰ των) καὶ Συριανὴν Ἀμαζόντα (μετὰ τὰρ-
χικὰ της) — ἡ Χρυσόφορος Φλέψ μετὰ τὴν Παιδι-
κὴν Χαράν, Χρυσὴν Ἀρθοδόξω καὶ Μελαγ-
χορὴν Ναυτοπούλαν (μετὰ τὸ ὀνοματὰ της) —
ὁ Κυκλαδίτης μετὰ τὸν Λοξίαν καὶ Λευκόπε-
τρον Ἀγγελον — ἡ Παριστρία μετὰ τὸν Ἀγγε-
λον τῆς Ἀγάπης, Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας
καὶ Κρητικὸν Κάστανον — ἡ Γαρδένια τῆς
Μαγνησίας μετὰ τὸν Νέον Ναύτην, Ξανθὴν
Βοώπιδα, Κῆμα τῆς Ἀμάστριδος, Ἀδραν τῆς
Κερκύρας καὶ Ποιμενίδα τῆς Δίφνης — Πυ-
θαγόρας ὁ Σάμιος μετὰ τὴν Ζουλέικαν, Πη-
νὸν τῆς Ἐρήμου, Ἀταβύριον Ρόδου, Ψάρι
τῆς Ξηρᾶς καὶ Χλόην τοῦ Κηφισοῦ — τὸ
Κορινθιακὸν Κῆμα μετὰ τὸ Ἀρθοῦ Ἀρθέων —
τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὸ Ἀρθύλιον τῆς Ἐ-
ρήμου, Σκαφιδάκι καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγά-
πης (μετὰ τὰ ὀνοματὰ των) — τὸ Τρεμοσθῆτον
Ἀστέρη μετὰ τὴν Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν,
Περὶλυπον Ὀρρατὴν καὶ Μελαγχολικὸν
Μουσικόν — ἡ Χιωτοπούλα μετὰ τοὺς Δικηγό-
ρους τῆς Νεολαίας, Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν,
Βάδεν Πάουελ, Γασπερὶ τῆς Χίου καὶ Πλοῖ-
αρχον τῆς Ναυαρχίδος — ὁ Πατριτὸς Βαρ-
κάρης μετὰ τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν,
Φίλαγγρον Ἑλληνα καὶ Ἑλληνικὸν Τορπι-
λοδόλον — τὸ Μήλον τῆς Ζαγοράς μετὰ τοὺς
Δικηγόρους τῆς Νεολαίας — τὸ Σκαφιδάκι
μετὰ τὴν Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα, Χρυσ-
τὴν Ἀρθοδόξω, Κεραμιδόγατον καὶ Παρ-
νασσόν — ἡ Μικρὰ Ἀμαζόν μετὰ τὴν Προσφι-
λὴ Ἀνάμνησιν, Βίβλαν, Ἀνοιξιότικην Βρα-
δύαν, Δέαν καὶ Ἀρθοῦ Ἀρθέων — ἡ Χλόη
τῆς Θαλάσσης μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ναυαρχίδα,
Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα καὶ Τέμενος τῶν
Μουσῶν — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὴν
Μέλλουσαν Καλόχορον, Χιονισμένον Μάιον
καὶ Βίβλαν (εἰ δυνατόν μετὰ τὰ ὀνοματὰ των) —
ἡ Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις μετὰ τὸν Παρ-
θενόνα, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν καὶ Βοσκὸν τῆς
Ἐρήμου — ἡ Χαριτωμένη Μουρίτσα μετὰ τοὺς
Εὐδελπίδας, Κατσαρομάλλον (μετὰ τὸ ὀνοματὰ της)
Πηνελόπεια τῆς Ἐρήμου καὶ Μελαγχολικὴν Σε-
ληνολάτριδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους της: Χιῶτην Σουλῶτην,

Ἀγριοβιολέτταν Ἀνδρόν (τὰ σέβη μου εἰς τὴν
καλὴν σου γαγιάν· αἰνίγματα δὲν εἶνε δεκτά,
παρὰ μόνον διὰ τὸν Διαγωνισμὸν) Ἑλπίδα
Κόσμου (ὁ μεθ' οὗ ζήτεις ἀλληλογραφίαν δὲν
εἶνε φέτος συνδρομητὴς) Τετραπέρατην, Ἀγ-
γελον τῆς Ἀγάπης (τώρα πλέον δὲν γίνεται
τίποτε, ἀπ' οὗ ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔσται συστημένη)
Ἀρεμωδῶλην (ὥραία ἡ ζωγραφικὴ σου, μόνον
ποῦ δὲν εἶνε... ἰδιότης σου· ἂ, κατεργαρούλα!
ἤθελες νὰ με δοκιμάσῃς, διὰ νὰ ἰδῇς ἂν ἔν
νοήσω οὕτως εἶνε τυπωμένη) Ἐαρινὸν Ἀρωμα
(ὁ ἀδελφός σου θὰ πληρώσῃ 5 λεπτὰ τὴν λέξιν, ὥ-
στε διὰ τὴν εἰδοποίησιν ἐκείνην πρέπει νὰ στείλῃ
λεπτὰ 55, καὶ τὴν εἰδοποίησιν μαζὶ, διότι δὲν
τὴν ἐφύλαξα) Νέμοι (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐ-
χὰς καὶ σε παρακαλῶ νὰ ἐκφράσῃς τὰς εὐχαρι-
στίας μου καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς σου· μοῦ γράφεις
ὅτι «δὲν ἔχεις τρεῖς μῆνας ποῦ ἔγινες φίλος μου,
καὶ ἀπὸ τώρα ἔρχισεν νὰ παρατηρήσῃς βελτίωσιν
εἰς τὸν ἑαυτὸν σου» ὦ, χαίρω πολὺ δι' αὐτό!)
Κρητικὸν Κάστανον (τῆς ἤρεσε πολὺ) Ἀτα-
βύριον Ρόδου ([EE] διὰ τοὺς Ἀλεξανδρινούς
Περιπάτου; καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ὥραίας ἐπιστολῆς
σου· σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὰς δημοσιεύσεις· ἄρ-
γησα, βλέπεις, νὰ σου ἀπαντήσω, καὶ δι' αὐτό
σοῦ ἀπαντῶ ὅλην περιμένονσα καὶ ἄλλην σου
ἐπιστολήν) Σοφὸν Σολομῶντα (καὶ ὅμως νὰ
ποῦ γίνεται! ἐπιστολὴ σου με δραχμὴν διὰ τὸ
Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων, μέχρι σήμερον δὲν ἐλή-
φθη) Χαλιμῶν (ἀπόσον εἶνε ὥραία ἡ ἐξοχὴ τώ-
ρα τὴν ἄνοιξιν μετὰ τὴν ἀνθὴ! ἀκούς ἐκεῖ!) Χρυσ-
σοφόρον Φλέβα (ἂ, μὴ φοβάσαι, ἐγὼ δὲν λη-
σμονῶ τοὺς φίλους μου ποτέ) Σεβαστὴν Ἰ Βε-
νιέρη (σοῦ τα ἔστειλα· τὰ ἔλαβες;) Πυθαγόραν
τὸν Σάμιον ([EE] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν)
Χιακὴν Μαργαρίταν (κ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ
τὴν ἐξαδελφούλαν σου, ἀπ' οὗ εἶνε φρόνιμη καὶ
ἐπιμελής) Μέλλουσα Δόκιμον (ὥραία τὰ Παι-
δικὰ Πνεύματα, εὐγε) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀρ-
δρου (πιθανὸν νὰ ἔχῃς δίκαιον· ἀλλ' εἰς τὸ αἶ-
νιγμα τὸ «νῆσος» εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ
ὡς ἄρτενικόν, ἐνεκα τῆς καταλήξεως) Κοριν-
θιακὸν Κῆμα (τὸ ἔστειλα εἰς τὴν Αὐραν τῆς
Κερκύρας· ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ
διὰ τὸν στίχον· κρίμα νὰ ἐντραπῇς καὶ νὰ μὴ
τοῦ τον εἰπῇς ὅταν τὸν εἶδες!) Παραδείσιον Πη-
νὸν ([E] εὐγε, πολὺ ὥραία ἡ περιγραφὴ τοῦ τα-
ξειδίου) Τρεμοσθῆτον Ἀστέρη (πολὺ σωστά·
ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴν αὐγὴ φαίνεται, καὶ νὰ
ἰδῇς παρακάτω πόσον θὰ σου ἀρέσῃ ὁ «Θαυμά-
σιος Ὀρενόκομος»· τώρα βλέπεις, ἀρχίζει τὸ ἐνδι-
αφέρειν τῆς ἱστορίας· κορυφῶνται δὲ εἰς τὸ τέλος
τοῦ Πρώτου Μέρους καὶ εἰς τὸ Δεύτερον μέχρι
τέλους) Νύμφην τοῦ Αἰγαίου (δὲν πειράζει·
δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ γράψῃς τόσα πολλὰ διὰ τὰ
δικαιολογητὰ) Σιωπηλὴν Νύκτα (ὁ κ. Φαί-
δων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· ἐννοεῖται,
τὰ ἀκούσια λάθη εἶνε πάντοτε συγγνωστά) Ἀρ-
θορόρον Κάνιστρον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν
τόσην ἀγάπην) Κατὶναν Μπορνιῶ, Βασ.
Μπάλα (δὲν το ἤξευρα· τώρα στέλλω ἐν μόν-
ον) Χιωτοπούλαν (βέβαια, ἀπὸ τὰ Χριστού-
γεννα εἶχες νὰ μου γράψῃς· καὶ δι' αὐτὸ μοῦ ἔ-
στειλεις «Βραχεῖαν Ἐπιστολήν»;) Μικρὸν Γυ-
μνασιόπαιδα (ὄχι· ἡ εἰκὼν τοῦ βραβευθέντος
ἀπαξ μόνον δημοσιεύεται, ὅσα πρῶτα βραβεῖα
καὶ ἂν πάρῃ· ἂν ὅμως μεταξὺ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ
ἄλλου βραβεῖου μεσολαβήσουν πολλὰ ἔτη, τότε
ἡμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἐκ δευτέρου) Διο-
περοποροῦσαν, Σκαφιδάκι (λυποῦμαι διὰ τὸ
ἀπρόοπτον ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ καλλίτερα ποῦ ἔ-
γινεν ἔτσι, διότι φαντάσου ἂν ἐξώδευες νὰ τυ-
πώσῃς τὸ βιβλίον καὶ ἔπειτα δὲν το ἤγνορες κα-
νεῖς;) Μικρὸν Ἀμαζόντα, Ζουλέικαν (ἔστειλα)
Χλόην τῆς Θαλάσσης ([E] διὰ τὴν πατριωτι-
κωτάτην ἐπιστολήν) Ἑλένην Σακελλαροπού-
λου (πολὺ εὐχαρίστως δέχομαι καὶ τοὺς ἀδελφόν
σου) Πύργον τῆς Βαβέλ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τῆς 21
Ἀπριλίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦο δὲν νὰ γράψω-
ται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰν ἐνδοκίμωτον προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ πα-
ρόντος φυλλαδίου ἀρχεῖται ὁ νέος 69ος Διαγωνι-
σμὸς τῶν Λύσεων.]

178. Λεξιγριφος.

Μέλος καὶ δύο γράμματα
Λύτα, ἐὰν συνθέσῃς,
Χωρὶς πολλὰ πειράματα,
Νῆσον θάποτε λήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γραμματεῖου Α. Λασκαρίτου.

179. Στοιχειόγριφος.

Ὡς ἔχω, τὸ φῶς μου τὸ οὐράνιον θαυμάζου.
Ἀκέφαλον ὅμως μερικὸι μ' ἀνιδιάζου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεγόμενου Φουξίας.

180. Κυβόλεξιν.

★ ★ ★ ★ N
★ ★ ★ N ★
★ ★ B ★ ★
★ N ★ ★ ★
N ★ ★ ★ ★

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐνδοξον Σούλι.

181. Κεκυρμένην καὶ ἀντεστραμ- μένην Πυραμίδα.

1. — Ἡ κορυφὴ εἶνε ἐν γράμματι.
2. — Ἡ Δικτὴ εἶνε ὅρος τῆς Κρήτης.
3. — Ἀπηνῶς ὁ ραβδοῦχος ἐτιμῶρει.
- 3δ. — Ὁ κακός, ὅταν ἀθανάσιος μνησθῇ, φοβεῖται

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Κ. Παπαδήμου

182. Πρόβλημα.

Νὰ εὐρεθῶσιν οἱ δύο ὅροι τοῦ πολλαπλασια-
σμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔδωκε γινόμενον: 111,111,111.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῆς Σπάρτης

183-184. Ἀστεῖα Παροράματα.

1. — Ὁ Θεὸς εἶνε πάντα-κάτω.
2. — Ὁ Δίας ἦτο τὸ φῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλουσιγέτου Ἀπόλλωνος

185. Σύνθεσις λέξεων μετὰ μεσοστιχιδίου.

Διὰ τῆς καταλλήλου συναρμολογίης τῶν κάτω-
θεν συλλεθῶν σχηματίσεις τέσσαρας λέξεις, ὧν τὰ
μεσαῖα στοιχεῖα ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Ἀσίας.
α - δωρ - κος . λι - μα - ρος - ἔα - οι - ρη - ρε .
Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Α. Πινδίου

186. Φωνηεντόλπον.

χ - ς - ὁδον - ς - φρτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης

187. Ἑλλειποσύμφωνον.

ε - η - α - η - ι - α - α - ι - α - η

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφροδίτης Κανελίδου.

188. Γρίφος.

1 νόμος
αἶ! χῶς, ἦν

Ἐστάλη ὑπὸ Σταμ. Κ. Σταμάτη.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19.

117. Λαχεῖον (λά - χιών) — 118. Λοφίας - Λο-
χίας. — 119. Ἀγρὸς - ἀργός. — 120. Λάρος - Λά-
ζαρος.

121. I ΔΗ E
I Δ Μ Ν Γ
H Ω Σ T I T A N
N E
P

125. Θὰ εἶνε ζωντανός. — 124. Ἀ - Π
νακρέων - Κρέων = Ἀνά + Φοινῆς - Η
Νῆς = Φῶς = Ἀνάφη. — 123. ΛΥΚΟΣ (δὲ Λα-
ός, κὺ Κῦς, σὺς, Πέσχη.) — 126. Εἰς οὐδὲν
ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ. — 127. Ἐσο συ-
νεπῆς. — [Σημειώσεις. Παραλείψαμεν κατὰ λά-
θος νὰ σημειώσωμεν ἐγκαίρως, ὅτι ἡ λύσις τῆς
Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 9ου φυλλαδίου — Ἀσκησι-
ς ὑπ' ἀριθμὸν 98, — ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἀλλήλο-
γραφίαν τοῦ προηγούμενου φυλλαδίου.]